

РЕШЕНИЕ

№ 6700

гр. София, 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **5549** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на П. Л. И., чрез пълномощника адв. К. , срещу решение / без номер / от 29.03.2021 г., постановено по НАХД № 14972/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 95-ти състав, с което е отхвърлена жалбата му против Заповед за задържане на лице № 2263з-3129/15.10.2020 г., издадена от Ц. М. – разузнавач, IV-та степен в 01 група “Престъпления против личността“ на сектор „П.“ при 02 РУ-СДВР.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че делото пред контролирания съд е било образувано при дерогиране на принципа за случайното разпределение на делата, както и, че са нарушени постулатите на чл.4, ал.3, чл.5, ал.2 и чл.6 от АПК. Излагат се съображения, че първоинстанционният съд е формирал своето вътрешно убеждение едностранчиво, водейки се само от обясненията на ответника, както и, че при описване на фактическата обстановка са изменени доказателства по делото, в частност датата, на която е постъпила информацията за противоправното деяние. Сочи се, че административния орган не е представил доказателства за наличието на предпоставките за издаване на оспорената Заповед, визирани в разпоредбата на чл.72 от ЗМВР, както и, че в нея не се съдържат изискуемите се по чл.74 от ЗМВР реквизити. Прави се искане, оспореното решение на

СРС да бъде отменено, съответно заповедта на полицейският орган. Претендира се адвокатско възнаграждение по реда на чл. 36-38 от Закона за адвокатурата.

Ответникът - Ц. А. М. - полицейски орган при 02 РУ на СДВР, редовно призван, не се явява в съдебно заседание. Процесуалния му представител - юрк. П. моли жалбата да бъде оставена без уважение, като неоснователна и недоказана, при липсата на изложени конкретни касационни основания. Навежда доводи за законосъобразност на издадената заповед и правилност на оспореното решение на СРС. Претендира разности за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурора при Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо, но неправилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

В производството пред въззивната инстанция е установена правилно следната фактическа обстановка:

На 14.10.2020 г. във 02 РУ-СДВР постъпил сигнал за осъществено противоправно деяние, с правна квалификация по чл.150, ал.3, вр. ал.1 от НК. На същата дата било образувано ДП №1902/2020 г., по описа на 02 РУ-СДВР за това, че на 14.10.2020 г. в [населено място], в апартамент, находящ се в[жк], [жилищен адрес] са извършени действия с цел да се удовлетвори или възбуди полово желание без съвкупление по отношение на лице, навършило 14 години – Б. П. А., което не разбира свойството и значението на извършеното. На 14.10.2020 г. по образуваното наказателно производство били разпитани в качеството на свидетели П. Н., Б. А. и В. А.. По повод получения сигнал, на същата дата служители на 02 РУ-СДВР посетили посочения адрес, но не им било отворено.

На 15.10.2020 г. във 02 РУ-СДВР постъпила информация, че П. Л. И. се намира в района на „МОЛ С.“, находящ се в [населено място], [улица]. На място бил изпратен екип на 02 РУ-СДВР, които установили И. и го отвели в сградата на 02 РУ-СДВР, където в 11:00 ч. ответникът съставил оспорената Заповед за задържане, с посочено фактическо основание - наличието на данни за извършено престъпление по чл.150, ал.3, вр.ал.1 от НК по ЗМ № 1902/2020г., по описа на СДВР и връчена на жалбоподателя. На П. И. бил извършен обиск и разяснени правата, произтичащи от задържането. На 16.10.2020г. в 10:45 часа последният бил освободен.

С постановление на СРП от 15.12.2020г. образуваното по ДП №1902/2020 г., по описа на 02 РУ-СДВР наказателно производство, било прекратено на основание чл.243, ал.1, т.1, вр.чл.24, ал.1, т.1 от НК, поради неналичие на достатъчно доказателства за извършено престъпление по чл.150, ал.1 от НК или друго такова по Раздел VIII, Глава Втора от Особената част на НК.

За да отхвърли жалбата, СРС от правна страна е изложил подробни съображения, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в изискуемата от закона форма и при спазване на материалноправните и административнопроизводствените правила.

Настоящият състав напълно споделя изводите на СРС, които са подробни и

обосновани. Касационната инстанция намира, че заповедта съдържа изискуемите се по чл.74, ал.2 от ЗМВР реквизити. Издадената Заповед за задържане е в писмена форма и е мотивирана, с излагане на причината за задържане на лицето - съпричастността му към престъпното деяние по 150₂ ал.3 от НК – „...Когато с действие с цел да възбуди или удовлетвори полово желание без съвкупление по отношение на лице, навършило 14-годишна възраст, чрез употреба на сила или заплашване, чрез използване на безпомощното му състояние или чрез привеждането му в такова състояние или чрез използване на положение на зависимост или надзор и е извършено по отношение на лице, което не разбира свойството или значението на извършеното, или деянието представлява особено тежък случай...“ и във връзка с образуваната във 02 РУ-СДВР преписка ЗМ № 1902/2020г. Така даденото описание не е лаконично, напротив напълно достатъчно е да мотивира заповедта до степен да обуслови нейната процесуална законосъобразност. Във връзка с последното правилно СРС се е позовал на тълкувателната практика за мотивирането на административните актове, която позволява същото да бъде извършено в друг документ. С посочване номера на заявителския материал – ЗМ № 1902/2020г. в Заповедта за задържане, за субекта не е неясно по какви причини е задържан, доколкото същите касаят визирания текст и норма на престъплението, свързано с осъществяване на блудствени действия. Не е наложително в Заповедта за задържане да се посочва кога, къде и с кого това е осъществено, тъй като подобен реквизит за последната не е изискуем. Същата цели единствено задържане на лицето обикновено не само, за да се предотврати последващото му участие в деянието и да се предприемат съответните процесуални действия, но и събирането на допълнителни доказателства. Няма законова предпоставка за третирането на Заповедта за задържане, която е административен акт - като обвинителен акт /за да се посочи къде, кога и при какви точно обстоятелства е извършено/, тъй като целите на двамата акта са различни, съответно изискуемите реквизити, се отличават.

Отделно от това задържаното лице е било запознато с правата си, за което е попълнило и подписало декларация вкл., че желае адвокатска защита по свой избор. Изрично следва да се подчертае, че изискване за доказването на участието на жалбоподателя в престъплението, за което е бил задържан, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР няма. Отношението на субекта към деянието следва да бъде като съпричастност, а не безсъмнено доказване на авторството или друга форма на престъпно деяние. В тази насока също СРС има пространствено изложени съображения.

На следващо място съдът намира за нужно да отбележи, че законосъобразността на Заповедта за задържане, като всеки административен акт, се преценява към момента на издаването ѝ, поради което се явяват неотнормими последващите обстоятелства, които са настъпили или ще настъпят. Ирелевантни за делото са хипотезите - дали на П. И. ще бъде повдигнато обвинение за престъпление по 150, ал.3 от НК, както и дали ще бъде осъден. Подобно условие за постановяване на Заповед за задържане в ЗМВР не съществува и както правилно е посочил СРС, обикновено задържането е на ранен етап от разследването и цели събирането на доказателства, които са обезпечат обвинителната теза. С оглед на това, касационната инстанция не споделя виждането на касатора, че Заповедта не е издадена в съответствие с целта на закона. Не се доказва различна цел от посочената по-горе, свързана с разследване на описаното престъпление, поради което доводите на касатора за произволно задържане не се

възприемат. Произволно задържане би имало на лице, за което към момента на задържането му няма никакви данни за съпричастност конкретно към престъпление по 150, ал.3 от НК, което в настоящата хипотеза се оборва от събраните в хода на досъдебното производство гласни доказателствени средства – разпити на свидетели. Задържането за срок от 24 часа по чл. 72 от ЗМВР е принудителна административна мярка, която има превантивен или преустановителен характер и се предприема с цел да се предотвратят вредните последици от извършеното престъпление или за да се осуети прикриване на престъплението. Целта на закона с налагането на тази принудителна административна мярка е да се ограничи вредното влияние на евентуално извършеното престъпление върху обществото, да се осуети прикриването на извършеното престъпление, както и да се създадат условия за безпрепятствено провеждане на предварителна проверка или разследване. Т. е., за да е законосъобразна тази принудителна административна мярка, не е достатъчно формирането на предположение за извършване или съпричастност на дадено лице към извършването на престъпление. Следва кумулативно наличие и на необходимост от задържането с оглед предотвратяване на вредните последици от престъплението, осуетяване на прикриването му и осигуряване разкриване на същото.

На последно, но не по важност място, не е налице дерогиране на принципа за случайното разпределение на делата, визиран в разпоредбата на чл.9, ал.1 от Закона за съдебната власт. Няма съмнение, че гарантираното от чл. 6, пар. 1 от КЗПЧОС и чл. 7 от ЗСВ право на справедлив процес включва изискването делото да бъде разгледано от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. По делото е наличен протокол за случаен избор на докладчика по делото пред СРС /от 09.11.2020 г. /, така както изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗСВ, който гласи, че принципът на случайния подбор при разпределението на делата в съдилищата се прилага в рамките на колегиите или отделенията, а в прокуратурата и Националната следствена служба - в рамките на отделите. Ноторно известен факт е, че Софийският районен съд има две отделения – Наказателно и Гражданско, помещаващи се в две различни сгради. При наличието на избран на случаен принцип дежурен съдия, на който е възложена определена дейност за деня, между която и разглеждане на делата, по които се дължи незабавно произнасяне, не би следвало да се изисква от администрацията на съда автоматично избиране измежду всички членове на съда на различен от него съдия, който да разгледа всяко постъпило в този ден бързо производство. В конкретния случай в първата инстанция делото е разгледано от дежурния за деня съдия, съобразно спецификата на бързото производство по реда на чл.72, ал.4 от ЗМВР, изискваща незабавно започване на съдебното производство след постъпване на жалбата.

По изложените съображения, настоящата инстанция намира жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото, в съответствие с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр.чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, сторените от ответника разноски, в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, следва да бъдат възложени в тежест на жалбоподателя. Определянето на разноските в минималния на предвидения в закона размер, съответства на характера на делото, което не се отличава с фактическа и правна сложност и обема на осъществената по него юрисконсултска защита.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪД-С. ГРАД, XVIII-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение / без номер / от 29.03.2021 г., постановено по НАХД № 14972/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделени, 95-ти състав, с което е отхвърлена жалбата на П. Л. И. против Заповед за задържане на лице № 226зз-3129/15.10.2020 г., издадена от Ц. М. – разузнавач, IV-та степен в 01 група “Престъпления против личността“ на сектор „П.“ при 02 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА П. Л. И., ЕГН: [ЕГН], да заплати на СДВР сумата от 100 лева, представляващи разноски за юрисконсулско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.